

O D M E V I N A . . .

Spoštovani Marko Dvořák!

Prebral sem vaš polemični spis, ki je bil objavljen v reviji Sodobnost (1994, št. 8/9). Dolgo sem premišljeval, pri tem pa po nepotrebem izgubljal čas, ali naj vam sploh odgovorim? In kaj naj vam povem? Naj se zaletim v vas brez potrebe, kakor ste se vi zaleteli vame?

Medtem sem res napisal več konceptov raznih odgovorov, ki so bili približno takšni, kakršen je bil vaš spis, potem pa sem vse to zavrzel. Zakaj? Zato, **ker se dobro zavedam**, da vam v življenju še nisem storil krivice in da ste me vi napadli brez sramú, pa še to dobesedno za nič!

Kaj vas je takrat obsedlo? Ali se ne bi raje spomnili, da sem vam (v oklepaju povedano) storil tudi kaj dobrega? Da sem vam, na primer, ob vašem prihodu v Frankfurt pomagal, kolikor sem mogel? Zato sem se odločil, da vam v slovo napišem samó nekaj stavkov.

Najprej bi vam svetoval, Dvořák, da se ne spuščate več v osebne polemike z ljudmi, ki niso bili krivi za razne vaše življenjske težave in nesreče. Takšne in podobne težave kakor vi ima v življenju skoraj vsak človek, pa krivde ne pripisuje tistim ljudem, ki mu raznih krivic niso delali in tudi težav niso povzročali! In še to bi vam svetoval: vse tisto dobro ali slabo, kar ste doživljali, raje opišite v literarnih zgodbah (pa, za božjo voljo, brez pravih imen in priimkov!), potem pa takšne štorije kolikor mogoče opilite in jih objavite.

Sicer pa: kaj naj vam sploh svetujem, saj niste več otrok? Vi imate svojo glavo, kakor jo imam jaz, pa delajte z njo po svoje. S tem naj bo končan najin nesmiselni dialog. Vendar upam, da vam nikoli več ne bo prišlo na misel kaj tako neprištevnega, kakor vam je takrat, ko ste pisali omenjeni polemični spis, v katerem ste **javno in po krivici opljuvali mene kot človeka in ne kot literata!** Pa vas ni nič sram, »poliglot« Dvořák?

Ljubljana, v novembru 1994

Lojze Krakar